

Шта је Истина? – Број пет

Утешитељ

Jeff Pippenger

2023-09-11

Пророчка историја која је отворена унутар седам громава поистовећује историју у којој се сада налазимо. Тајна је била сакривена све док није дошла историја коју је она представљала. То је време када Утешитељ, Дух „истине“, открива истину коју је Јован назвао Откривењем Исуса Христа, јер Исус Христос јесте Истина. Не ради се једноставно о томе да реч „истина“ представља Божји карактер. И не ради се једноставно о откривењу задивљујућег лингвисте, да се јеврејска реч „истина“ употребљава на тако дубок начин кроз цело Писмо. Него је то и задивљујуће чудо које, када се разуме, постаје кључ за отварање пророчанстава књиге Откривења, а тиме отвара и читаву Библију. Али то је само за оне који су вољни да виде, чују и држе оно што је у њој написано, јер је време близу.

Да би људи препознали „истину“ на такав начин да буду њоме посвећени, неопходно је присуство Светога Духа. Људи могу умно разумети реч „истина“, па чак и бити задивљени њеним значајем, али „истина“ мора бити поједена. Она мора бити усвојена и постати део човековог искуства, јер Реч преноси стваралачку силу Божју онима који настоје да буду преображени у обличе Христово. Једно од полазишта мог личног истраживања јеврејске речи преведене као „истина“ били су јеврејски научници, који се такође баве чудесном природом речи „истина“ и њеном употребом у Библији. Али нема разлога веровати да их је њихово умно разумевање речи „истина“ довело Христу.

Пророчка чињеница да је Реч потребно јести у присуству Светога Духа одјекује дефиницијом „уље“ коју је сестра Вајт дала у причи о десет девојака, као и њеним описом двеју класа девојака које чекају Женика.

Симбол најчешће има више од једног значења, а значење се одређује контекстом у коме се симбол налази. Оно се не одређује дефиницијом речи коју даје граматички стручњак, нити историјским временским оквиром у коме је та реч написана. Та два приступа јесу оно за шта су се теолози адвентизма ухватили како би порекли „истину“. Симбол се одређује контекстом у коме је употребљен. У оквиру Духа пророштва, реч „уље“ у причи о десет девојака представља најмање неколико различитих ствари, зависно од контекста одломка у коме се „уље“ налази. Зашто једна класа девојака поседује уље, а друга не?

„Постоји свет који лежи у злоћи, у обмани и заблуди, у самој сенци смрти,—уснуо, уснуо. Ко осећа душевне муке да их пробуди? Који глас може допрети до њих? Мој ум се преноси у будућност када ће бити дат знак: ‘Ево Женик иде; изиђите Му у сусрет.’ Али неки ће оклевати да прибаве уље за допуну својих светилки, и сувише касно ће увидети да карактер, који је представљен уљем, није преносив. То уље је Христова праведност. Оно представља карактер, а карактер није преносив. Ниједан човек га не може обезбедити за другог. Свако мора за себе стећи карактер очишћен од сваке мрље

греха.” Bible Echo, May 4, 1896.

Луде девице не поседују карактер неопходан да би успешно прошле кроз кризу која ускоро долази. Њима недостаје Христова праведност. Али уље је такође и порука, а уље у причи о десет девојака у „последњим данима“ јесте последња опоменска порука, представљена Откривењем Исуса Христа, коју треба чути, читати и држати.

„Помазаници који стоје крај Господа све земље имају положај који је некада био дат Сатани као херувиму заклањачу. Преко светих бића која окружују Његов престо, Господ одржава сталну везу са становницима земље. Златно уље представља благодат којом Бог снабдева светиљке верника, да не би трепериле и угасиле се. Да се ово свето уље не излива с неба у порукама Божјег Духа, силе зла имале би потпуну власт над људима.

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам Он шаље. Тако одбацујемо златно уље које би Он излио у наше душе да се пренесе онима који су у тами. Када дође позив: ‘Ево, женик иде; изиђите му у сусрет,’ они који нису примили свето уље, који нису неговали Христову благодат у својим срцима, увидеће, као и луде девојке, да нису спремни да дочекају свога Господа. Они немају у себи моћ да дођу до уља, и њихов живот доживљава бродолом. Али ако се иште Свети Дух Божји, ако се усрдно молимо, као што је Мојсије молио: ‘Покажи ми славу своју,’ љубав Божја биће изливена у наша срца. Кроз златне цеви, златно уље биће нам пренето. ‘Не силом, ни снагом, него Духом мојим, говори Господ над војскама.’ Примајући сјајне зраке Сунца Правде, деца Божја светле као видела у свету.” Review and Herald, July 20, 1897.

„Уље“ је последња порука, која је, још једном, Откривење Исуса Христа. У том одломку, они који желе да имају уље треба да вапе Богу као што је чинио Мојсије у хоривској пећини. Али запазите да, ако треба да „вапимо, као што је Мојсије“, да би нам Бог „показао“ своју „славу“, најпре морамо тражити Светога Духа, који је Утешитељ. Ако то учинимо, тада ћемо посредством анђела и две златне цеви примити Христову праведност. Обмањујемо сами себе ако мислимо да можемо да се молимо и вапимо за Христовим карактером, као што предања и обичаји лаодикијског адвентизма сугеришу да треба чинити, док у исто време одбацујемо поруку Откривења Исуса Христа. Његова праведност нам се преноси кроз „поруке Божјег Духа“, које се преносе преко два помазаника који стоје пред Божјим престолом. Када одбацујемо Његову поруку, одбацујемо и Његову праведност.

Тада одговорих и рекох му: Шта су те две маслине с десне стране свећњака и с леве стране његове? И опет одговорих и рекох му: Шта су те две маслинове гране које кроз две златне цеви изливају из себе златно уље? А он ми одговори и рече: Не знаш ли шта је то? И рекох: Не, господару мој. Тада рече: То су два помазаника, који стоје пред Господом све земље. Захарија 4:11–14.

Два „помазаника, који стоје пред Господом све земље“, такође су представљена као два сведока из Откривења једанаест.

„Што се тиче два сведока, пророк даље објављује: ‘Ово су две маслине, и два свећњака што стоје пред Богом земље.’ ‘Реч је твоја,’ рече псалмиста, ‘жижак нози мојој, и видело

стази мојој.’ Откривење 11:4; Псалам 119:105. Два сведока представљају Свето писмо Старога и Новог завета.“ Велика борба, 267.

Било да разматрамо сведочанство Захаријино или Јованово о двојици сведока, контекст оба сведочанства јесте процес преношења поруке, који је сама прва истина споменута у вези с поруком Откривења Исуса Христа у првом поглављу Откривења, првом стиху. Од Оца, к Сину, ка анђелима, пророку, цркви. Процес посредством којег Христос говори човечанству представља велико разумевање које Он настоји да открије унутар последње поруке упозорења. Ово одговара нагласку у излагању и прве и треће анђеоске поруке.

Порука првог анђела представљена је у Вилијаму Милеру. Милер поседује неколико пророчких обележја која се морају препознати. Он је био „Отац“ покрета, што, у смислу Алфе и Омеге, захтева да постоји син. Представљао је покрет означен именом „Милерит“, што је назив за једну врсту стене. Био је употребљен да уобличи скуп библијских правила пророчког тумачења. Та правила постају главна саставница преношења порука Божјег Духа, које су или биле одбачене или прихваћене, док су они из Милеровог нараштаја бирали хоће ли задржати своје лудо лаодикијско стање или постати мудри Филадельфијци. Као отац поруке првог анђела, он представља тип покрета који ће објавити поруку трећег анђела, а разумевање поруке у том покрету биће усмеравањем посебним скупом библијских правила пророчког тумачења, која утемељују поруку трећег анђела исто тако поуздано као што је Милер био употребљен да утемељи поруку првог анђела. Бог се никада не мења, Исус Христос је исти јуче, данас и заувек.

Не варајте се, љубљена браћо моја. Сваки добар дар и сваки савршен поклон одозго је, силази од Оца светлости, у којег нема променљивости нити сенке измене. По својој вољи роди нас речју истине, да будемо нека врста првина његових створења. Јаков 1:16–18.

На почетку или на крају адвентизма, поруке Божјег Духа, које су представљене уљем, преносе се преко два сведока. На почетку, код милерита, два сведока били су Стари и Нови завет, а на крају су то Библија и Дух пророштва. То је разлог зашто је Јован, који најсавршеније представља завршетак Божјег народа у последњим данима истражног суда, био на острву Патмос.

Ја Јован, који сам и ваш брат и саучесник у невољи, и у царству и трпљењу Исуса Христа, беjah на острву које се зове Патмос, ради речи Божје и ради сведочанства Исуса Христа. Откривење 1:9.

Пророчки амбијент Патмоса представља да је Јован прогоњен. Био је прогоњен зато што је примао поруке Божјег Духа које, посредством Библије и Духа пророштва, откривају Откривење Исуса Христа.

Прогонство Божјег народа „последњих дана“ такође је представљено у Откривењу једанаест, када су два сведока убијена на улицама, и сви прослављају њихову смрт. У једанаестом поглављу та два сведока су Илија и Мојсије. Они су сведочили три и по године, а затим су били убијени, али су потом васкрснути.

Сви пророци говоре више о последњим данима него о сопственој историји, стога, ако икада постоји књига која говори о последњим данима, то је књига Откривење, где се све књиге Библије сусрећу и завршавају. Зато у последњим данима мора постојати „порука“ која је убијена, а потом васкрснута. Једанаесто поглавље Откривења приказало је историју Француске револуције, али још непосредније приказује напад на поруку трећег анђела у последњим данима. Порука и покрет, који су били предсликани Милеровом поруком и покретом, претрпели су тај напад и умрли 18. јула 2020. Према једанаестом поглављу Откривења, тај напад требало је да изврши звер која се подизала из бездана.

И када сврше своје сведочанство, звер која излази из бездане провалије заратиће с њима, и надвладаће их, и побиће их. И њихова мртва тела лежаће на улици великога града, који се духовно назива Содом и Египат, где и Господ наш би распет. Откривење 11:8, 9.

Сестра Вајт нас обавештава да „бездан“ представља нову манифестацију сатанске силе.

„И кад сврше [приводе крају] своје сведочанство.' Раздобље у коме су два сведока требало да пророкују обучени у кострет завршило се 1798. године. Док су се приближавали окончању свога дела у незнатности, требало је да против њих буде поведен рат од стране силе представљене као 'звер што излази из бездана'. У многим европским народима силама које су владале у Цркви и Држави вековима је управљао Сотона посредством папства. Али овде се пред нама показује нова пројава сотонске силе.” Велика борба, 268.

У књизи Откривења препознате су три силе које излазе из бездана; прва која се помиње јесте ислам у Откривењу 9, 2; друга је атеизам Француске револуције у 11, 8; а трећа је савремени Рим у 17, 8. „Нова манифестација“ у последњим данима, која неће напасти само покрет који је предочен Милеритским покретом, него ће напасти и свет, јесте кривотворено буђење кривотвореног Поноћног поклича, познато као „воукизам“. Воукизам представља „нову манифестацију сотонске силе“ коју подупире садашњи језуитски антихрист, а која се промовише преко трговаца, политичких вођа Уједињених нација, либералних представника у палим црквама протестантизма у Сједињеним Државама, и Демократске странке у спрези са RINO-републиканцима, који или промовишу или допуштају промовисање свих варијација девијантних стилова живота хомосексуалне заједнице, представљене у 11. поглављу као „Содом“. Те три силе су оно што води свет ка Армагедону, а оне су такође представљене и „Египтом“, симболом атеизма и световности. Постављен у оквир анархије Француске револуције, која је још један елемент тих трју сила које сачињавају оно што Сестра Вајт назива „злом конфедерацијом“, воукизам се или непосредно промовише или му се допушта да буде промовисан. Воукизам је сотонски фалсификат буђења десет девојака. О овим питањима имамо још да говоримо, али најпре треба да се позабавимо последицама убиства на улици које је извршено 18. јула 2020. године.

И такође, драги читаоче, молим те да разумеш да немам никакву подршку да пружим Републиканској странци. Не постоји никакво политичко опредељење у које имам икаквог поверења. Једноставно указујем на пророчке динамике које постоје у Сједињеним Америчким Државама, Уједињеним нацијама и Папству. Те динамике биће одређеније

размотрене када будемо почели да се непосредно бавимо са два рога која теку упоредо један с другим од 1798. године па све до недељног закона.

Сатанистички вокизам, који представља кривотворени Поноћни поклич, претходи стварном Поноћном покличу, и пре времена истинског Поноћног поклича, они који су били побијени на улицама коначно ће се развити или у луду или у мудру девицу. Период времена у којем се наши карактери повезују или у сноп намењен огњу уништења или у сноп за небеску житницу, сада је ту.

Sestra Vajt ukazuje da su se u vremenu odlaganja lude devojke iz mileritske istorije na kušanje razočaranjem odazvale drugačije nego mudre devojke, te se time ukazuje da su do vremena odlaganja njihovi karakteri već bili utvrđeni. Ali Jeremijino svedočanstvo nas obaveštava da možemo izabrati da se vratimo Bogu, i On ne samo da će se vratiti nama, nego će nas učiniti ograđenim bronzanim zidom nasuprot zlima i strašnim, dok budemo upotrebljeni kao Njegova usta u krizi koja potom nastupa. U toj proročkoj tački Isus obećava da će nas utešiti. To je značaj Jovanova četiri poglavlja, koja su smeštena unutar naše sadašnje istorije.

Уље је Свети Дух; оно је карактер и оно су поруке Божјег Духа. Божји Дух је „Утешитељ“. Као што је Бог тако заволео свет да је дао Свога јединородног Сина, и као што је Исус жртвовао Своје божанско биће да би добровољно прихватио човечанство које је створио као део Самога Себе за вечност, тако ће и Свети Дух, који се даје у овом временском раздобљу, пребивати с нама заувек.

Ако ме љубите, држите моје заповести. И ја ћу умолити Оца, и даће вам другог Утешитеља, да остане с вама довека; Духа истине, кога свет не може примити, јер га не види нити га познаје; а ви га познајете, јер с вама пребива и у вама ће бити. Нећу вас оставити сиротне: доћи ћу к вама. Јован 14:15–18.

Ова жртва Духа у избору да заувек пребива са људским бићима упоредива је са жртвом друге две личности небеског тројства. Можда је подједнако значајно као и жртва Духа у Његовој спремности да вечно живи у сваком од откупљених то што долазак „Утешитеља“ у овој посебној историји означава када је Божји народ запечаћен за вечност.

И не жалостите Светога Духа Божјег, којим сте запечаћени за дан откупљења. Ефесцима 4:30.

У историји у којој се обећање о Утешитељу савршено испуњава, а то је историја сто четрдесет и четири хиљаде, Дух ће „пребивати“ у нама „заувек“. Сваки хришћанин који је испунио захтеве јеванђеља примио је Светога Духа и стога био „запечаћен за дан откупљења“, али то запечаћење једноставно упућује унапред на време када сто четрдесет и четири хиљаде треба да буду запечаћени током ове садашње историје. У Посланици Ефесцима они који су запечаћени за дан откупљења стављени су у супротност с онима који „жалосте“ „Светога Духа“. Они жалосте Светога Духа тиме што одбијају да прихвате саопштења Божјег Духа, и тако одбијају златно уље. Када Христос обећава да ће нам послати „Утешитеља“, „Духа истине“, у овом раздобљу разочарања, Он обећава да ће

ставити свој печат на нас, а Његов печат представља држање Његових заповести, нарочито заповести о суботи, која је дан у који је Јован примио откривење и која је питање с којим ће се свет ускоро суочити.

Запечаћење мудрих девојака извршава се пре кушања недељног закона, јер ће се управо ту испољити карактери и мудрих и лудих, а карактер се никада не развија у кризи, него се једноставно испољава. Запечаћење, између осталог, представља преображај из ума Лаодикијца у ум Филадельфијца. Проблем је у томе што, да би се тај преображај извршио, први испит за свакога од нас јесте да истински разумемо да смо до сада били Лаодикијци; јер као Лаодикијци наш основни духовни став гласи да је све у реду, док је у стварности све потпуно погрешно. Тај став мора бити одбачен; он је једна од гадости која мора бити одвојена од драгоценога.

„Чим се Божји народ запечати на својим челима — то није никакав печат или жиг који се може видети, него утврђивање у истини, и умно и духовно, тако да не могу бити поколебани — чим се Божји народ запечати и припреми за потрес, он ће доћи. Заиста, већ је отпочео; Божји судови су сада над земљом, да нам дају упозорење, како бисмо знали шта долази.“ *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, том 4, 1161.

„Утешитељ“ којег Исус обећава Својим ученицима, који их теши у време разочарања, води Његов народ у сваку истину, и управо се кроз „утврђивање у истини“ запечаћујемо.

„Истина“ у коју Божји народ у овом тренутку треба да се утврди јесте „истина“ која се отпечаћује непосредно пре него што се благодатно време затвори, јер је „време близу“. Та истина је структура скривене историје седам громава, а та скривена историја препознаје историју у којој се открива Откривење Исуса Христа. Скривена историја седам громава испуниће се управо у оно време када се „истина“, представљена као скривена историја, отпечати. Отпечаћење „истине“ јесте оно што запечаћује оне који примају поруку која је раније била запечаћена.

Божји народ је запечаћен на својим челима пре потресања гневних народа које настаје приликом недељног закона, чиме се започиње национална пропаст. Откривење Исуса Христа јесу „речи пророштва“ књиге Откривења, које више не треба запечатити, јер је време близу. То је истина коју сада треба читати, слушати и, што је најважније, држати, ако желимо да будемо благословени.

Јуда, не Искаротски, рече Му: Господе, како то да ћеш се јавити нама, а не свету? Исус одговори и рече му: Ако ме ко љуби, држаће моје речи; и Отац мој љубиће њега, и к њему ћемо доћи, и у њега ћемо се настанити. Ко мене не љуби, не држи мојих речи; и реч коју чујете није моја, него Очева који ме је послао. Ово вам казах док још бежах с вама. А Утешитељ, Дух Свети, кога ће Отац послати у моје име, Он ће вас научити свему и подсетиће вас на све што вам рекох. Јован 14:22–26.

За оне који држе поруку која се распечаћује, обећање гласи да ће нас Утешитељ „учити“ „свему“ — „што год“ је Исус рекао „вама“. То је обећање које се испунило ученицима на путу у Емаус, а потом и једанаесторици ученика. Када је Христос уклонио своју руку са

очију ученика из Емауса, које су биле „задржане“, а потом „отворио“ „разум“ једанаесторици ученика да би могли потпуно „разумети Писма“, Он је бележио обећање за оне који живе у „последњим данима“, који ће се вратити од свога разочарања, покајати се за своје лаодикијско стање и прихватити „истину“. „Утешитељ“ ће у „последњим данима“ „дозвати у“ наше „сећање“ „све“ док нас буде учио „свему“. Подједнако значајно као што ће, док нас учи свему, дозвати у наше сећање истине из прошлости, јесте и то што ће нам такође „показати шта ће доћи“.

Ипак, ја вам истину говорим: боље је за вас да ја одем; јер ако ја не одем, Утешитељ неће доћи к вама; а ако одем, послаћу га к вама. И када Он дође, осведочиће свет за грех, и за правду, и за суд: за грех, јер не верују у мене; за правду, јер ја идем Оцу своме, и више ме нећете видети; за суд, јер је кнез овога света осуђен. Још вам имам много казати, али сада не можете носити. А када дође Он, Дух истине, упутиће вас у сваку истину; јер неће говорити сам од себе, него ће говорити што чује, и јавиће вам оно што долази. Он ће мене прославити, јер ће од мојега узети и јавиће вам. Јован 16:7–14.

У ово време Утешитељ ће нас „вести“ у „истину“, „научити нас свему“, укључујући и „оно што ће доћи“, јер у ово време Исус још има „много тога да нам каже“. Те ствари, било да су то ствари из нашег „сећања“, „оно што ће доћи“ или многе „ствари“ које нам има „још“ да каже, јесу оно што нас запечаћује за надоласећу кризу. То чини стога што Његова истина представља Његову стваралачку силу. Он нас запечаћује унапред, пре надоласеће кризе, јер намерава да будемо унапред упозорени на највећи период прогона против Његовог народа који се икада збива у светој историји. Тај прогон нарочито показује да ће речи и поступци које смо чинили у прошлости бити упамћени и употребљени против нас, као што су Христове речи биле изврнуте против Њега. Ипак, ми треба да објављујемо поруку као сведочанство против њихове побуне, као што је то представљено у Језекиљу и Христу.

Сећајте се речи коју вам ја рекох: слуга није већи од господара свога. Ако су мене гонили, и вас ће гонити; ако су моју реч одржали, и вашу ће одржати. Али све ће вам то чинити због имена мога, јер не познају Онога који ме посла. Да нисам дошао и говорио им, греха не би имали; а сада немају изговора за свој грех. Који мрзи мене, и Оца мога мрзи. Да међу њима не учиних дела која нико други не учини, греха не би имали; а сада и видеше, и омрзнуше и мене и Оца мога. Али то бива да се испуни реч написана у закону њихову: Омрзнуше ме ни за што. А када дође Утешитељ, кога ћу вам послати од Оца, Дух истине, који од Оца исходи, Он ће сведочити за мене. Јован 15:20–26.

„Дух истине“, који је „Утешитељ“, „сведочиће“ за Христа, који је „истина“. А „истина“ је Алфа и Омега, први и последњи, почетак и свршетак. Скривена историја седам громава, која се сада открива, представља запечаћујућу поруку за сто четрдесет и четири хиљаде. Након 18. јула 2020. године, Јеремија пружа пример да можемо изабрати да се вратимо Ономе који нас је први заволео. У извршавању тог дела враћања имамо одговорност да одвојимо драгоценост од ништавног. Ако градимо своје спасење са страхом и дрхтањем и извршимо то дело, бићемо запечаћени и одмах ступити у највећу кризу у историји земље. Такође ћемо имати предност да доживимо историју коју су пророци, цареви и праведници желели да

виде.

Они који се прихвате тог дела и врате се „ходиће у светлости која исходи од престола Божјег“, а „посредством анђела постојаће стална веза између неба и земље“, што је процес општења који је означен у првом стиху књиге Откривења.

„Нису сви у овоме свету стали на страну непријатеља против Бога. Нису сви постали неверни. Постоји верна мањина која је одана Богу; јер Јован пише: ‘Овде су они који држе заповести Божје и веру Исусову.’ Откривење 14:12. Ускоро ће се битка жестоко водити између оних који служе Богу и оних који Му не служе. Ускоро ће се уздрмати све што се може уздрмати, да би остало оно што се не може уздрмати.“

„Сотона је марљив проучавалац Библије. Он зна да му је време кратко, и настоји на свакој тачки да осујети дело Господње на овој земљи. Немогуће је дати било какву представу о искуству Божјег народа који ће бити жив на земљи када се небеска слава и понављање прогона из прошлости буду сјединили. Они ће ходити у светлости која исходи од престола Божјег. Посредством анђела постојаће стална веза између неба и земље. А Сотона, окружен злим анђелима и тврдећи да је Бог, чиниће чуда сваке врсте, да превари, ако је могуће, и саме изабране. Божји народ неће налазити своју сигурност у чињењу чуда, јер ће Сотона подражавати чуда која ће бити учињена. Божји искушани и проверени народ наћи ће своју силу у знаку о којем се говори у Изласку 31:12–18. Они треба да заузму свој став на живој Речи: ‘Писано је.’ То је једини темељ на којем могу сигурно стајати. Они који су погазили свој завет с Богом тога дана биће без Бога и без наде.“

„Поклоници Бога нарочито ће се разликовати по свом поштовању четврте заповести, јер је она знак Божје стваралачке силе и сведочанство о Његовом праву на човеково страхопоштовање и поклоњење. Зли ће се разликовати по својим настојањима да оборе Споменик Творца и да узвисе установу Рима. У спору овога сукоба целокупно хришћанство биће подељено у две велике класе: на оне који држе Божје заповести и веру Исусову, и на оне који се клањају звери и њеном лику, и примају њен жиг. Иако ће црква и држава ујединити своју силу да принуде све, „мале и велике, богате и сиромашне, слободне и робове“, да приме жиг звери, ипак га Божји народ неће примити. Откривење 13:16. Пророк са Патмоса гледа „оне који однеше победу над звери и над њеним ликом, и над њеним жигом, и над бројем њеног имена, где стоје на стакленом мору, имајући гусле Божје“, и певају песму Мојсијеву и Јагњетову. Откривење 15:2.“

„Страшне пробе и кушње очекују Божји народ. Дух рата покреће народе с једног краја земље до другог. Али усред времена невоље које долази — времена невоље каквог није било откако постоји народ — Божји изабрани народ стајаће непоколебљиво. Сатана и његова војска не могу их уништити, јер ће их анђели, који се одликују силом, штитити.“ Сведочанства, књига 9, 15–17.

Вреди уочити да је овај одломак завршетак поглавља које почиње на једанаестој страници деветог тома Testimonies, што се може препознати као представљање девет-једанаест. Вреди запазити да се наслов односи на долазећег Женика, а такође и на Авакумове карте, одакле је

Павле извео стих који је записао у посланици Јеврејима. Почетак поглавља означава историју која је започела 11. септембра 2001. године, две плоче завета пророчанства у који се ушло на почетку адвентизма, и да је наслов последња криза, што поистовећује последњи Поноћни поклич. Крај поглавља је у потпуном сагласју с почетком, јер и почетак и крај говоре о коначној кризи.

„Одељак 1 — За долазак Цара“

„Још мало, врло мало, па ће доћи Онај који треба да дође, и неће закаснити.“ Јеврејима 10:37.

„Последња криза“

„Живимо у времену краја. Знаци времена, који се брзо испуњавају, објављују да је Христов долазак близу, на дохват руке. Дани у којима живимо озбиљни су и важни. Дух Божји се постепено, али сигурно, повлачи са земље. Зла и судови већ падају на оне који презиру благодат Божју. Несреће на копну и мору, несређено стање друштва, узбуне због рата, злокобни су предзнаци. Они наговештавају догађаје који се приближавају, од највеће важности.“ Testimonies, volume 9, 11.

Ако се вратимо и прихватимо узвишени позив да будемо Божја „уста“, као што је представљено Јеремијом, врло брзо ћемо учествовати у највећем сабирању у светој историји.

„Говорио им је и речи наде и храбрости. ‘Нека се не плаши срце ваше’, рече Он; ‘верујете у Бога, верујте и у Мене. У дому Оца Мојега има много станова; да није тако, казао бих вам. Идем да вам приправим место. И кад отидем и приправим вам место, опет ћу доћи, и узећу вас к Себи; да где сам Ја, и ви будете. И куда Ја идем знате, и пут знате.’ Јован 14:1–4. Ради вас сам дошао на свет; за вас сам радио. Када одем, и даље ћу усрдно радити за вас. Дошао сам на свет да вам откријем Себе, да бисте веровали. Идем к Оцу Своме и Оцу вашем да с Њим сарађујем у вашу корист.“

„Заиста, заиста вам кажем: ко верује у Мене, дела која Ја творим и он ће творити; и већа од ових ће творити, јер Ја идем Оцу Своме.“ Јован 14:12. Тиме Христос није мислио да ће ученици чинити узвишеније напоре него што је Он чинио, него да ће њихово дело имати већи обим. Он није говорио само о чињењу чуда, већ о свему што ће се збивати под дејством Светога Духа. „А када дође Утешитељ“, рекао је, „кога ћу вам ја послати од Оца, Дух истине, који од Оца исходи, Он ће сведочити за Мене; а и ви ћете сведочити, јер сте са Мном од почетка.“ Јован 15:26, 27.

„На чудесан начин ове речи су се испуниле. После силаска Светога Духа, ученици су били тако испуњени љубављу према Њему и према онима за које је Он умро, да су се срца топила под речима које су говорили и под молитвама које су узносили. Говорили су у сили Духа; и под утицајем те силе, хиљаде су се обратиле.“ Дела апостолска, 21, 22.